

w sprawie opłat stemplowych, wiążących się z przejściem własności nieruchomości w toku postępowania egzekucyjnego (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 642) zarządzam co następuje:

§ 1. Stawka opłaty stemplowej, należnej w myśl punktów 2 lub 3 art. 52 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404) od sprzedaży nieruchomości drogą licytacji przymusowej lub od orzeczenia sądowego, na mocy którego w toku postępowania egzekucyjnego nieruchomość przechodzi na własność wierzyciela, który ma prawo zabezpieczone hipotecznie na danej nieruchomości, wynosi 0,2% w przypadkach, gdy nabywcą jest:

1) bank hipoteczny (art. 68 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym — Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 321),

2) bank kredytu krótkoterminowego (art. 39 oraz ustęp pierwszy art. 119 tegoż rozporządzenia),

3) spółdzielnia kredytowa (art. 91 i 92 tegoż rozporządzenia),

4) komunalna kasa oszczędności (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. — Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 860),

5) gminna kasa wiejska pożyczkowo-oszczędnościowa (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1924 r. — Dz. U. R. P. Nr 118, poz. 1069),

6) bank państwowy,

7) Bank Polski,

8) Towarzystwo Kredytowe Ziemskie w Warszawie bądź we Lwowie,

9) Poznańskie Ziemstwo Kredytowe,

10) Towarzystwo Kredytowe Miejskie: w Białymstoku, Częstochowie, Kaliszu, Kielcach, Lublinie, Lwowie, Łodzi, Płocku, Piotrkowie, Radomiu, Siedlcach, Suwałkach, Warszawie i Wilnie oraz Zachodnio - Polskie Towarzystwo Kredytowe Miejskie w Poznaniu;

11) Galicyjska Kasa Oszczędności,

12) Towarzystwo Kredytowe Przemysłu Polskiego,

13) zakład ubezpieczeń (art. 1 i 77 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1928 r. o kontroli ubezpieczeń — Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 64), instytucja ubezpieczeń społecznych bądź fundusz ubezpieczeniowy (art. 17 i 17a ustawy o ubezpieczeniu społecznym w brzmieniu art. 1 pkt 11 i 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. — Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 855) oraz Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych,

14) likwidator mienia b. rosyjskich instytucji kredytu długoterminowego i innych przedsiębiorstw bankowych oraz b. rosyjskich zakładów ubezpieczeń (art. 5 i 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. — Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 34, poz. 293).

§ 2. Stawki ulgowej w wysokości 0,2% nie stosuje się, jeżeli nabywca, wymieniony w § 1, nieruchomość nabytą na licytacji zbył w ciągu 6 tygodni po licytacji. Różnica między opłatą normalną a obliczoną według stawki ulgowej powinna być uiszczona w kasie urzędu skarbowego (urzędu opłat stemplowych) w ciągu 3 tygodni od dnia sporządzenia pisma, stwierdzającego zbycie nieruchomości; nieuiszczenie w tym terminie spowoduje wymierzenie za pomocą nakazu płatniczego (art. 33 ustęp ostatni ustawy o opłatach stemplowych) kwoty, należnej tytułem różnicy, wraz z podwyżką stemplową w wysokości pięciokrotnej (art. 42 ustawy o opłatach stemplowych).

Stawkę ulgową stosuje się jednak w razie zbycia Państwowemu Bankowi Rolnemu w myśl art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr 1, poz. 1).

§ 3. Stawka ulgowa w wysokości 0,2% (§ 1 oraz ustęp drugi § 2) ma zastosowanie tylko wówczas, jeżeli licytacja odbyła się w czasie od dnia 1 stycznia 1937 r. do 31 grudnia 1937 r., lub jeżeli na ten okres przypadł ostateczny termin licytacji, na którym zostało stwierdzone niedojście licytacji do skutku, uprawniające wierzyciela do objęcia nieruchomości na własność.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

652.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 grudnia 1936 r.

o zwolnieniu niektórych zakładów detalicznej sprzedaży spirytusu i napojów alkoholowych od opłat z tytułu prowadzenia tej sprzedaży.

Na podstawie art. 62 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) w brzmieniu rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 615) i z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 863) zarządzam co następuje:

§ 1. Zwalnia się od opłat z tytułu sprzedaży spirytusu i napojów alkoholowych na rok 1937 zakłady sprzedaży napojów alkoholowych, o których mowa

w § 1 część IV pkt 1 i 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 100, poz. 766), znajdujące się w miejscowościach, liczących do 3000 mieszkańców włącznie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

653.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 grudnia 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o odroczeniu wypłat z odrębnej masy majątkowej Towarzystwa Ubezpieczeń na życie „Phönix”.

Na podstawie art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 kwietnia 1936 r. o zabezpieczeniu interesów osób, ubezpieczonych w Towarzystwie Ubezpieczeń na życie „Phönix” za pośrednictwem głównego przedstawicielstwa na Polskę (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 245) zarządzam co następuje:

§ 1. Odracza się do dnia 29 kwietnia 1937 r. wypłaty z odrębnej masy, utworzonej na podstawie dekretu z dnia 24 kwietnia 1936 r. o zabezpieczeniu interesów osób, ubezpieczonych w Towarzystwie Ubezpieczeń na życie „Phönix” za pośrednictwem głównego przedstawicielstwa na Polskę (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 245) pożyczek (zaliczek) oraz wykupów z tytułu umów ubezpieczenia na życie, zawartych przez Towarzystwo Ubezpieczeń na życie „Phönix” za pośrednictwem głównego przedstawicielstwa na Polskę.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

654.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 11 grudnia 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Przemysłu i Handlu, Sprawiedliwości, Poczty i Telegrafów oraz Skarbu o zmianie rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 6 lipca 1932 r. w sprawie wykonania ustawy o zarobkowym przewozie osób i towarów pojazdami mechanicznymi.

Na podstawie art. 6 ust. (1) i art. 12 ustawy z dnia 14 marca 1932 r. o zarobkowym przewozie osób

i towarów pojazdami mechanicznymi (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 336) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 6 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 821) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 4 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Za przewóz towarów na oznaczonym obszarze w rozumieniu art. 2, 3, 4 i 5 należy uważać przewóz od i do stacji kolejowych w granicach wyznaczonych powiatów, jak również przewóz między miejscowościami w granicach tych powiatów.”;

w tym samym paragrafie dodaje się nowy ustęp — z kolei trzeci — o brzmieniu:

„(3) Koncesje, wydawane na przewóz tylko pewnego rodzaju towarów pojazdami mechanicznymi, specjalnie przystosowanymi do przewozu takich towarów, tudzież na przewóz sezonowych produktów, mogą zawierać uprawnienie do wykonywania przewozów na dowolnych liniach w całym Państwie.”;

dotychczasowy ustęp trzeci oznacza się jako ustęp czwarty;

2) w § 5 dodaje się zdanie drugie:

„Porozumienie to nie jest potrzebne, jeżeli chodzi o przewozy, wymienione w § 4 ust. (3).”;

3) w § 31 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Ubiegający się o koncesję na linię, linii lub sieci linii przewozowych powinien nadto podać projektowane taryfy przewozowe (maksymalne).”;

w tym samym paragrafie dodaje się nowy ustęp:

„(3) Ubiegający się o koncesję na przewóz towarów na oznaczonym obszarze powinien przedstawić władzy, udzielającej koncesji, odpis umowy, zawartej z przedsiębiorstwem „Polskie Koleje Państwowe”, o udziale w wykonywaniu przewozów z koleją (komunikacje kombinowane).”;

4) § 33 otrzymuje brzmienie:

„§ 33. Otrzymujący koncesję na przewóz towarów na linię, linii lub sieci linii przewozowych obowiązany jest przedstawiać do zatwierdzenia władzy, udzielającej koncesji, taryfy na przewóz towarów, i nie wolno mu pobierać za przewóz opłat wyższych niż zatwierdzone przez władzę. Poza tym do taryf przewozowych mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 9 ust. (2) i (3) i §§ 10 i 11.”;

5) § 37 otrzymuje brzmienie:

„§ 37. Przy równych warunkach pierwszeństwo do otrzymania koncesji mają ubiegający się o koncesję, którzy zobowiązują się do używania i utrzymywania w odpowiednim stanie pojazdów mechanicznych całkowicie lub częściowo wyprodukowanych w kraju, tudzież odpowiadających specjalnym wymaganiom obrony Państwa.”;